

Антологијска едиција
ДЕСЕТ ВЕКОВА СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ

УРЕЂИВАЧКИ ОДБОР

Главни и одговорни уредник
Миро ВУКСАНОВИЋ

Уредници

Злата БОЈОВИЋ
Славко ГОРДИЋ
Томислав ЈОВАНОВИЋ
Марија КЛЕУТ
(преминула 7. XII 2023)
Горан МАКСИМОВИЋ
Марко НЕДИЋ
Миливој НЕНИН

Едицију помажу Министарство културе и
Покрајински секретаријат за културу.

Антологијска едиција
ДЕСЕТ ВЕКОВА СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ
Књига 126

АНЂЕЛКО КРСТИЋ
БОРИВОЈЕ ЈЕВТИЋ

Приредила
Мирјана БОЈАНИЋ ЋИРКОВИЋ

Издавачки центар Матице српске
Нови Сад
2024

САДРЖАЈ

АНЂЕЛКО КРСТИЋ

ПРЕДГОВОР

Мирјана Бојанић Ћирковић

*Наративи скривени у тамним кутовима: једно уроњено
читање дела Анђелка Крстића*

9

ПРИПОВЕТКЕ

На Божић

19

Вечито дужни

28

Отмица

38

Печалбарова жена

48

Покојни Алија дулар

59

Јове наполичар (одломак)

70

На Бајрам

82

Три цванцика

88

Мајка

97

КЊИЖЕВНО-НАУЧНИ РАД

Борба за отварање српских школа у Старој Србији

103

РОМАН

Трајан (одломци)

113

ХРОНОЛОГИЈА

219

СЕЛЕКТИВНА БИБЛИОГРАФИЈА

227

РЕЧНИК МАЊЕ ПОЗНАТИХ РЕЧИ И ИЗРАЗА

233

ПРИРЕЂИВАЧКЕ НАПОМЕНЕ

239

О КРСТИЋУ

Григорије Божовић

Код чокалијскога барда

243

Константин Костић

Општи поглед на књижевно дело Анђелка Крстића

247

Драгомир Костић <i>Роман Трајан Анђелка Крстића</i>	251
БОРИВОЈЕ ЈЕВТИЋ	
ПРЕДГОВОР	
Мирјана Бојанић Ћирковић <i>Шта књижевно дело Боривоја Јевтића може рећи савременом читаоцу?</i>	259
ПРИПОВЕТКЕ	
Шуме	267
Табашница	273
Мазија	313
Дуги дани на Миљацки	342
У самици	351
Страдања раба Николаја	363
КЊИЖЕВНО-НАУЧНИ РАД	
Распевана Босна	375
Један позоришни оригинал у Босни <i>Карађозово позориште које је имало много успеха</i>	378
Писци Босне и Херцеговине у борби за слободу	381
Белешке о Иву Андрићу	387
ХРОНОЛОГИЈА	397
СЕЛЕКТИВНА БИБЛИОГРАФИЈА	401
РЕЧНИК МАЊЕ ПОЗНАТИХ РЕЧИ И ИЗРАЗА	405
ПРИРЕЂИВАЧКЕ НАПОМЕНЕ	407
О ЈЕВТИЋУ	
Милан Богдановић <i>Дарови мајке земље</i>	411
Јован Кршић <i>Нове приповетке Боривоја Јевтића</i>	415
Славко Леовац <i>Боривоје Јевтић</i>	418
ДОДАТАК	
Антологијска едиција ДЕСЕТ ВЕКОВА СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ	423

АНЂЕЛКО КРСТИЋ

НАРАТИВИ СКРИВЕНИ У ТАМНИМ КУТОВИМА: ЈЕДНО УРОЊЕНО ЧИТАЊЕ ДЕЛА АНЂЕЛКА КРСТИЋА

Историја рецепције књижевног дела Анђелка Крстића показује најмање један парадокс: док студије Крстићево стваралаштво сагледавају интегрално, о чему сведочи и фреквентност синтагме „књижевно дело Анђелка Крстића”¹ као насловне, у историји књижевности оно остаје *парцијално*, на лиминалној позицији српског и македонског националног корпуса.² Међутим, његово стваралаштво јесте и тематски и књижевноисторијски одређено *простором* Старе и Јужне Србије, који у књижевноисторијском смислу остаје „нераскидиви део целокупне српске књижевности, [...] један извор и водоток који се улива у главну српску књижевну матицу богатећи је многоструко.”³ У мери у којој је издвојени простор тематско-мотивски и језичко-стилски обликовао дело Анђелка Крстића, он је допринео развоју књижевности тога простора, нарочито жанра старосрбијанске приповетке.⁴ У интегралном стваралаштву Анђелка Крстића указано је на печалбарство као „опседантну тему”⁵ његовог стваралаштва, прецизно су издвојене његове фазе – „уметничко зрење и афирмација”⁶, приповедни кругови (круг фолклорних приповедака, приповетке с мотивима зудума, муслиманске приповетке, социјалне приповетке, приповетке с родољубивим мотивима, печалбарске приповетке)⁷ и истакнут је капиталан значај романескног остварења *Трајан* у Крстићевом стваралаштву. У погледу Крстићевог наративног поступка, указано је на технику „епског приповедања”⁸, приповедачке функције, обликовање

¹ Уп. Крста Љумовић, „Књижевно дело Анђелка Крстића”, *Јужна Србија*, Скопље 1932; Слободан Јовановић, „Књижевно дело Анђелка Крстића”, *Живот*, III/1954, IV, 21, 437–466; Константин Костић, *Књижевно дело Анђелка Крстића*, Јединство, Приштина 1981 и др.

² О Анђелку Крстићу као српском и македонском писцу опширније в. у текстовима Константина Костића „Анђелко Крстић у српској и македонској књижевности”, *Књижевност и језик : часопис Друштва за српскохрватски језик и књижевност*, год. 27, бр. 3, 1980, 323–327. и Милорада Јеврића, „Анђелко Крстић као српски и македонски писац”, *Исходишта / Originations*, год. V, бр. 5, 2019, 177–199.

³ Владимир Цветановић, „Основне одлике и развој књижевности Старе Србије крајем деветнаестог и у првој половини двадесетог века”, *Књижевност Старе и Јужне Србије : зборник радова*, уредник Владимир Цветановић, Институт за књижевност и уметност, Београд 1997, 11–19.

⁴ Владимир Цветановић, „Три развојна периода старосрбијанске приповетке”, *Антологија старосрбијанских приповедача 1871–1941*, приредио Владимир Цветановић, Завод за уџбенике и наставна средства, Београд 1999, 12–14.

⁵ Мирјана Бечејски, „Печалбарство као опседантна тема Анђелка Крстића у роману *Трајан*, *Баштина*, св. 20, Приштина–Лепосавић 2006, 45–59.

⁶ Према: Константин Костић, *Уметничко зрење и афирмација Анђелка Крстића*, Тетово 1978.

⁷ Константин Крстић, *Књижевно дело Анђелка Крстића*, 83–181.

⁸ Мирјана Бојанић Ђирковић, „Епско приповедање Анђелка Крстића”, *Исходишта / Originations*, год. 7, бр. 7, 2021, 51–70.

јунака и композицију приповедака⁹, а сам наративни свет Крстићевог дела окарактерисан је као „идеализована слика прошлости”¹⁰ и „епопеја једног времена и људи у њему”¹¹.

Међутим, приповедни поступак Анђелка Крстића ту, бахтиновски речено „далеку слику” епског света Старе Србије чини ближом: савремени читалац у сусрету са Крстићевим делом парадоксално (или не?) природно, *уроњено*, неосетно превазилази „епску дистанцу” и разоткрива *тамне*, а *чудесне* кутове тог света јер простор у делу Анђелка Крстића много је више од топонима и других географских одредница. И нимало случајно оглед већ насловом улази у дијалог са *чудесним кутовима* Григорија Божовића и *скривеним наративима*¹² прозе периода реализма који су у то нама далеко време остали скривени њима савременим читаоцима, као ковчег који треба откључати методологијом потоњег, новог времена која ће потрети парадокс у *интегралном*. И заиста, у интегралном приступу књижевном делу Анђелка Крстића, *појединачно* је остало скривено у *општем*, а значења скривена у *тамним кутовима* његове прозе савременом читаоцу могу се учинити чудесним, надамсе *намерним* јер читањем усмереним ка детаљима текста, значењски нијансираним просторима и осетима, изостављеним именованима и експлицираним неодређеностима, деиктикама, стичемо утисак да је тај наративни „вишак” и тамни кутак заправо Крстићев аманет читаоцу да у „шетњи кроз његову наративну шуму”¹³ застане, послушне, урони у *тамо*. Тек ту, у наративном свету скривеном у детаљима реалистичке прозе, Крстићево дело постаје интегрално.

Он у Крстићевим делима много је више од показне заменице истакнуте курзивом; то је „капија” ка друштвено-културном наративу, типском (типичном), а интимно и психолошки дубоко проживљеном. У овом „знаку” сублимирани су лик, простор и време, чији је темељити именоватељ одсуство. По правилу Крстићевог наративног света, то лице – простор припада виртуалној, а повлашћеној димензији света приче; јунаци се према *њему* односе с пијететом. Он и све *његово* читаво је пространство изаткано од неизереченог и неизрецивог; једина спона са *њим* је поглед и обрис његових широких леђа која се не осврћу. Он је много више од књижевног лика; у свом одсуству живо је присутан у грађењу наративног света Крстићевог дела. И, што је карактеристично, и када је у неповрату, он, физички удаљен од света, једина је његова *искра*. У појединим Крстићевим делима („Вечито дужни”), наведена показна заменица се удваја, конотирајући не само одсутним – блиским, већ

⁹ Радивоје Микић, „Композиција приповедака Анђелка Крстића”, *Књижевност Старе и Јужне Србије : зборник радова*, уредник Владимир Цветановић, Институт за књижевност и уметност, Београд 1997, 85–98.

¹⁰ Радивоје Микић, *наведено дело*, 86.

¹¹ Драгомир Костић, „Роман Трајан Анђелка Крстића”, *Књижевност Старе и Јужне Србије: зборник радова*, уредник Владимир Цветановић, Институт за књижевност и уметност, Београд 1997, 99–105.

¹² Алузија на оглед Драгане Вукићевић, „Скривени наративи”, *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, књ. 63, св. 2, 2015, 505–519.

¹³ Алузија на књигу Умберта Ека *Шест шетњи кроз наративну шуму*, Народна књига, Београд 2003.

и одсутним – страним, као у наративу о војнику ослободиоцу који је преваром иницирао погибију Трпка Мирческог, који долази из вихора „тмоластих облака”¹⁴, уведених у свет приче иницијалним описом. Удвајање, као општа карактеристика Крстићевог приповедног поступка, на рефлектује се и у домену блискости: њен печалбар, заправо је *њен* заостали на печалби, што се даље грана у паралелни фабуларни ток печалбарског распусног живота („Печалбарова жена”). Те „измештене” печалбарске просторе Влашке насељавају *далека* (страна) *бића* (*оно*), ликови Трајковици неприродних, недокучивих, непојмљивих наратива. Међутим, иза њиховог постваривања (ословљавање малтерцике *оном* и *оним*) открива јасан и недвосмислен систем вредности „печалбарове жене”, Трајковице, јединствене јунакиње Крстићевог наративног света. Неименовање зла није чаробна формула спасења у Крстићевим причама; међутим, Крстићеви јунаци (јунакиње) страдају неоскрвњени злом. Зло руши све до темеља тога, нама наизглед далеког, херојског света у коме су јунаци доследни својим идеалима, али темељ остаје сила отпора и градус више ка том „далеком” свету. Са темеља видимо широк хоризонт *тога* света.

Тамном кутку Крстићевог наративног света припада *лошо* („Печалбарова жена”), неименовано, далеко, а јунаку нимало страно. *Лошо* је, али се не да *лошо* мислити. Символ такве борбе дагнања и неименовања је лик младе Трајковице, печалбарове жене. *Он*, „становник” *другог* места, ипак остаје део *њеног*, Трајковичиног света темељеног на *његовом* огњишту. У заменици *он* сублимирана је сва нада Крстићевог *епског* света:

„Боже, причувај ми *ово* – прекрсти се Трајковица и загрли малог Стевана, а из влажних очију откидоше се крадом неколике капље и падоше на његову главицу.

- Мама, болан тата, мама, – болан? – пита дете и обисну јој се око врата.
- Болан, чедо, болан!...”¹⁵

Међутим, и ово финале приповетке „Печалбарова жена” наизглед је у знаку наде; у одређењу сина деиктиком, скривен је рукавац – наставак ове приче о блиским – далеким и неизвесним судбинама.

У свету Крстићевог наратива све је изокренуто, сем система вредности; виши простори – небо, гора, даљина нису повлашћени, већ тамни, сеновити, простори несреће. Таква је и Јабланица, одевена у хаљину црну од „густог хлада гранатих букава”¹⁶ („Отмица”), окићена незнатим гробовима, увек са местом више; она је тамница *склава*, човека сведеног на материјално и функцију, у пренесеном значењу утамниченог душевног бола. На лиминалној позицији *града*, још једне хетеротопије Крстићевог дела, гора од места иницијације постаје искључиво место страдања јер Крстићеви јунаци ову границу никада не прелазе; тачније, не желе је прећи. Са гором се „венчава” и

¹⁴ Анђелко Крстић, *Приповетке*, Наш дом, Београд; Librairie L’Age d’Homme, Lausanne 2002, 7.

¹⁵ *Исто*, 41.

¹⁶ *Исто*, 100.

запрошена Биљана, бирајући да на том лиминалном простору одбрани оно што је њено, *овде*, постајући и сама склав бола и туге своје млађе сестре Јане. Град је симболички топос несреће у Крстићевом делу; настањују га *сенке* – арамије, Турци и други бројни непријатељи тамошњег македонског живља и живота самог. Пут до *града* раван је голготи; останак на своме – неизвестан. Једино извесно је гора – сусрет и борба за *своје*, при чему ова заменица коногира животом/опстанком саме породице, огњишта. У *гори* чак и сунце постаје *оно*, далеко, неостижно, маштано.

Наратив скривен у игри речи(ма) на самом крају приповетке „Покојни Алија дулар” читаоца враћа њеној претпричи, дајући тиме и самом расплету ново значење. У шапутању наводно неразумљивих речи „Али-не-ја... Или-ја... ја”¹⁷, у Алијином – Илијином бунилу налазимо мотивацију његових поступака, реторике, страха. Отискујући се са овог рукавца на сам крај приче, приповедачев коментар да „покојни Алија, дулар, може мирно да спава”¹⁸ разумемо у правом, ироничном значењу.

У приповеци „Јове наполичар” налазимо изузетак у семантизацији просторних одредница *тамо* и *овде*, односно *горе* и *доле*. *Тамо, горе*, Дебар, огољени је простор пркоса и бунта „наших моћних планинаца”¹⁹. То је приповедачев повлашћени, блиски хронотоп и аутентизовани свет приче. Равница је свет наполичара, постварених бића, „укипљених”, непомичних, обамрлих. Планина је звук, равница је тишина „уста закључаних гвоздених вратанца која се ретко отварају да пропусте само ону мисао што се пречистила у казану мерилишту где се родила”²⁰. И приповедач је атипичан у свету Крстићевог наратива: у мотивацији његовог доласка у Манастир Свих Светих („паде *ред* на мене да одем [...] да се састанем и договорим са игуманом [...] о припреми канала за наше ноћне планинце”²¹) скривена је његова жеља да проговори гласно и јетко о човеку који у одсуству борбе, жеље и мисли о будућности престаје то бити. И сам Јове наличје је Крстићевог херојског света, сакривен, обесправљен у мемљивом тамном кутку плодне равнице, доприносећи изразитијем контрасту и трагичнијој судбини од оне у тамним просторима *лошог*, али борбеног. Са приповедачем наведене приче кореспондира наратор дела „На Бајрам”. Оба приповедача су на лиминалној позицији света приче коју приповедају; могло би се рећи да приповедним *ја* омеђују и учвршћују своју позицију у-изван приче коју нам преносе. Њихов наратор, „критички посматрач”,²² јасно је оцртан идеолошким, интенционалним и филозофским коментарима. Попут Сремчевог Ибиш-аге, и Ахмед Мустафа

¹⁷ Анђелко Крстић, „Покојни Алија, дулар” у: *Одабране приповетке*, приредио Миливоје Ристић, Издавачко предузеће „Рад”, Београд 1954, 103.

¹⁸ *Исто*, 103.

¹⁹ *Исто*, 44.

²⁰ *Исто*, 45.

²¹ *Исто*, 24.

²² Типолошко одређење наратора дато је према огледу Снежане Милосављевић Милић, „Типови наратора у српском реалистичком роману”, *Српска реалистичка прича*, Крагујевац 2007, 21–35.

је заостали *други* у овом свету који све мање бива стран, и све ближи самом тлу са којег приповеда наратор приповетке „На Бајрам”. Укрштај простора у овој причи нимало случајно дешава се у песми, придајући јој симболичку функцију: стихови низамске песме „Жали ме, мајко, плачи ме, црни ме низам писај!”; певани „брже, жустрије, осетљивије” („На Бајрам”),²³ гласом који услед отвореног прозора постаје звонкији, самом Ахмеду, приповедачевом домаћину, бивају неразумљиви. Ту, „у *кући*” удвајају се простор, време, адети; Ахмед остаје с оне стране заптивене завесе; глас *продире овде*, чинећи друге *другим(а)*.

Приповетка „Три цванцика”, пак, у целости се обликује у тамном *тамо*; у *тамном* које се упризорило и у самим људима. Цела ова приповетка, тематски и вредносно блиска најбољим Кочићевим приповеткама²⁴, одвија се у хронотопу болести и смрти: у мемљивој соби, олујној снежној ноћи, у тамном кутку куће, у дрхтају, бунилу и ропцу. Тамни простори упризорили су се у *младим изданцима*, секући их и прекрајајући им ђердан у погребни венац. Три цванцика са бабиног невестинског ђердана не звече, а одјекују сваким тупим ударцем земље о телеса унукe Невенке и унука Божина. Нечастивим тамним просторима не успевају се отети ни носиоци имена трајања (Трајко, Трпко, Невенка, Божин, Трајан...). Хронотоп прага у последњој сцени приповетке потиरे границу два света и спаја ништавило са смрћу. „Венчање” простора неживота парадоксално се одвија као свечани чин, уз молитвену песму „Свјати Боже” за покој не једне душе, већ једног света.

И лирски записи Анђелка Крстића материјализују и симболизују простор. У том погледу репрезентативна је „Мајка”, приповетка на граници песме у прози, где епоним задобија симболичко просторно значење корена, лика, дома, прошлог, будућег; исходишта, живота у свим својим видовима.

Село у присоју више подножја високе планине са шездесет-седамдесет домова, обрасло шумом и питомим кестеном које опет окружују крш и камењар, собом представља *друго место* – измештен простор са само једним дугим, непрегледним, у бити неизвесним путем још неизвеснијег повратка. Домови „груписани из страха од зулума, озидани од тврдог материјала”²⁵ узрастају у *храм* недогорелог жртвишта. Али та жртва је *искра*, светлост тог „храма” у тами, на путу ка *тамо* – простору одсуства које се слути, доживљава и види у утиснутим стопама печалбара, *искри* сваког дома, жртвенику и жртви. Тамо се носе сећања на кратке, брзо ишчилеле заједничке тренутке; оданде се доносе исте оне, само вредније и за сам живот насушне. У међупростору, путу ка печалби, и из празног простора лишеног свакодневице, а усмереног на рад, враћа се *он*, бивши печалбар, заборављеног лика и осмеха, али упамћеног погледа као аманета. Ови простори се материјализују и у Трајановом лику.

²³ Анђелко Крстић, *Приповетке*, 345.

²⁴ Уп. Перо Слијепчевић, „Сељак у међави – истоветан мотив у приповеткама П. Кочића и Анђелка Крстића”, *Јужна Србија*, 1939, 61.

²⁵ Анђелко Крстић, *Трајан*, „Немања”, Скопље 1932, 4.

Жанровско одређење *Трајана* као романа простора може се наћи у књижевнокритичким текстовима савременика Анђелка Крстића и потоњих истраживача; међутим, сам појам простора и овде, као у укупном Крстићевом стваралаштву, бива обликован поетиком специфичних просторних релација. Трајан је јунак тамних простора, атаквистичких, унутрашњих. Начин његове борбе чини га светлим јунаком тамног времена: носећи *даљине* (Крстићево *тамо, лошо*) у себи, одолева да их собом материјализује. Чувен, виђен, доживљен тамни кутак садашњег и будућег живота села Трпенци, као што називом топонима конотира, остаје и опстаје као вечито попреште. Али сам Трајан, у часу извесне смрти, судбину види неизвесном, на тренутак бољом и другачијом, надајући се снази других за другачије борбе. У том првом и последњем Трајановом монологу на самом крају романа, укрстили су се формално најбољи делови романа, обликом приповедања модернистички и на лиминалној позицији тока свести, са значењски најслабијим сегментима, на граници ламентације и аманета, са идеолошки обојеном слутњом будућности. Међутим, гласом који тихне Трајан води одсудну борбу да *тамо, лошо*, задржи у себи; да упије у себе све *тамне кутове* и *овде* остави светлим:

Овце су сите, целе ноћи целе ноћи скоро пасле по хладовини; чобанбаша је задовољан и вади иза појаса пагур с ракијом, наздравља и додаје најстаријему до струге, а он продужи редом. И одмах се извије песма:

*Месечина обасјава сву планину и рудину;
Стадо пасе, звонцад зече. –
Сви овчари вечерају, млади Пејо не вечера,
Стоји жалан и уплакан:
Изгубио шаран кавел...*

Гласно, из двадесетину здравих грла прочишћавана свежином планинска ваздуха, помешана мирисом разног биља, изједначени у сложан глас.²⁶

Песма је, заправо, тле и међа простора романа *Трајан* и звук је било његовог света; његово *овде*.

Имплицитном поетиком, оствареном *светом приче* комплексних, типолошки различитих, изолованих, укрштених и прожимајућих, реалних, апстрактних и симболичких *простора*, Анђелко Крстић надилази географске и друге периодизацијске одреднице историје књижевности и улази у круг стваралаца дела универзалне уметничке вредности коју, између осталог, потврђује и вишедимензионалан наративни свет скривених, тамних, а чудесних кутова који га чине отвореним за нова читања. Са истог прага где се у Ранковићевом роману назире путеви скривених етнографских наратива који мењају стратегију читања *Сељанке*,²⁷ у Кочићевим приповеткама ма-

²⁶ Исто, 513–514.

²⁷ В. Драгана Вукићевић, *наведено дело*, стр. 506–509.

гични реализам,²⁸ а у Андрићевом наративу изазов за истраживање савремене концептуализације простора,²⁹ и, уопштено, отварају могућности новог „искуства и доживљаја”³⁰ прозе српског реализма, осветљава се и *отворени* далеки, епски *свет* Крстићевог текста.

---

²⁸ В. Светозар Кољевић, „Петар Кочић на прагу 'магичног реализма'”, у: *Петар Кочић*, приредио Светозар Кољевић, Антологијска едиција *Десет векова српске књижевности*, Издавачки центар Матице српске, Нови Сад 2011, 9–23.

²⁹ Уп. Снежана Милосављевић Милић, „Атмосфера или емоционални простор – изазови савремене књижевнотеоријске концептуализације простора”, *Philologia Serbica: Категорија простора и просторни односи у српском језику, књижевности и култури*, 2021, број 1, уредио Саша Шмуља, Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци и С. М. Милић, *Хоризонти приче*, Андрићев институт, Андрићград 2021.

³⁰ Синтагма је преузета из наслова репрезентативне и значајне монографије Горана Максиминовића о новом тумачењу књижевности 19. века (*Искусство и доживљај: српске књижевне студије 19. вијека*, „Филип Вишњић”, Београд 2007).

Антологијска едиција
ДЕСЕТ ВЕКОВА СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ

БРАНИМИР ШЋЕПАНОВИЋ
Књига 126

Приређивач
Мирјана Бојанић Ћирковић

Издавач
Издавачки центар Матице српске
Нови Сад, Матице српске 1
www.icms.rs

За издавача
Мато Пижурица, председник Скупштине

Лектор и коректор
Бојана Јањушевић

Ликовно-техничка опрема
Вукица Туцаков

Припрема
Данилка Ћекић

Штампа
Сајнос
Нови Сад, Момчила Тапавице 2

Тираж
800

ISBN 978-86-80730-70-7

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-82

821.163.41.09 Krstić A.

821.163.41.09 Jevtić B.

КРСТИЋ, Анђелко

Анђелко Крстић. Боривоје Јевтић / приредила Мирјана Бојанић Ћирковић. - Нови Сад : Издавачки центар Матице српске, 2024 (Нови Сад : Сајнос). - 429 стр. ; 24 cm. - (Антологијска едиција Десет векова српске књижевности ; књ. 126)

Тираж 800. - Стр. 9-15: Наративи скривени у тамним кутовима: једно уроњено читање дела Анђелка Крстића / Мирјана Бојанић Ћирковић. - Хронологија: стр. 219-226, 397-399. - Речник мање познатих речи: стр. 233-237, 405-406. - Приређивачке напомене: стр. 239-240, 407. - Стр. 243-255: О Крстићу / Григорије Божовић, Константин Костић, Драгомир Костић. - Стр. 259-264: Шта књижевно дело Боривоја Јевтића може рећи савременом читаоцу? / Мирјана Бојанић Ћирковић. - Стр. 411-420: О Јевтићу / Милан Богдановић, Јован Кршић, Славко Леовац. - Додатак : Антологијска едиција Десет векова српске књижевности : концепцијска и уређивачка начела: стр. 423-429. - Библиографија.

ISBN 978-86-80730-70-7

1. Јевтић, Боривоје

а) Крстић, Анђелко (1871-1952) б) Јевтић, Боривоје (1894-1959)

COBISS.SR-ID 135342089
